

Дибичъ се съжالياва надъ тѣхъ и рѣшава да изпрати жалбата имъ въ Русия, като задържа депутацията въ Анхиало до получаването имперския отговоръ. И дѣйствително, слѣдъ 40 дни такъвъ пристига и въпросътъ билъ рѣшенъ: „който не харесва турцитѣ, да иде въ Русия, а които не искатъ и това, да си останатъ мирни на мѣстата въ Турция.“ За желающитѣ да се прѣселятъ, Русия обѣщавала да помага съ коля и кораби.

Депутацията се разплаква и измолва Дибича да ходатайствува за назначаването на единъ руски консулъ за Сливенъ и Котелъ, който да закриля тия, които нѣма да се прѣселятъ.¹⁾ Идея за български депутации до Дибичъ е имало още прѣди сключването на Одринския миръ. За такава загатва и Д-ръ *Селимински*, който идва отъ Пловдивъ въ Сливенъ тъкмо слѣдъ влизането на руситѣ въ града. Той зарварва родния си градъ *въ разгара на движението*: приготовления за революция и изселване. Ето що пише той: „Руския генералъ въ Сливенъ (очевидно генер. Монтрезоръ) между даденитѣ наставления, каза на гражданитѣ и това, че трѣбва да изпратятъ непрѣмънно трима души измежду си въ главната квартира, защото главнокомандующия ималъ заповѣдъ отъ императора да спомене въ трактата за мира нѣщо и за България. Но, продължава Селимински, никой отъ насъ не знаеше смисъла и значението на генералската заповѣдъ“. . . „Народътъ упоенъ отъ радостъ, а първенцитѣ му додѣ се окопитатъ и приложатъ даденитѣ имъ по-напрѣдъ наставления за пазенето на порядъка въ града и тишината въ населението, забавиха избирането и изпращането на депутацията и мира биде сключенъ въ Одринъ на 2-ий септември 1829 г.“.

Тая депутация е отдѣлна отъ споменатата по-горѣ, която не се е състояла само отъ сливенци, но и отъ котленци. Селимински не пише прѣзъ кой день се е явила прѣдъ Дибича избраната само отъ Сливенъ депутация, но вѣроятно това ще е било прѣзъ приключването прѣговоритѣ по мира. Въ нея сж участвували сливенскитѣ първенци: *Х. Атанасъ х. Паскалевъ, чсрбаджи Цъню Койновъ и Х. Василь х. Михайловъ*. Селимински нищо не говори за мисията

¹⁾ Ср. Раковски, въ Горския Пжтникъ, 245 и т. н. Ма м а р ч о в ъ е билъ освободенъ слѣдъ дълги разкарвания и най-послѣ назначенъ за управител на окупирания градъ С и л и с т р а, очевидно съ условие да не се мѣси въ никакво българско движение. Тукъ идва и жена му, но скоро той организира ново възстание, открито въ Капиновския мѣнастиръ, отдѣто заловенъ е билъ заточенъ въ К о н я (М.-Азия). Родителитѣ на жена му сливенка сж били прѣселени въ Букурещъ. Отъ тамъ тя заминава за М.-Азия при мжжа си, отдѣто е ходила въ Цариградъ да измолва освобождението му, но фанариотитѣ го наклеветватъ и той отъ Коня трѣбвало да бжде наново заточенъ въ островъ Самось, дѣто и умира (1846 г.). Жена му съ четири дѣца е била жива дождѣ 1857 г. въ Котелъ при сестрата на Мамарчовъ, но въ голѣма мизерия.